

La col·laboració pastoral dels membres de la Vida Consagrada

Dv, 10/10/2014 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

Una nova reflexió sobre la Vida Consagrada, com una continuació de l'anterior que aparegué al número de setembre d'aquesta revista, poso per escrit a causa dels suggeriments fets per uns amics després de la seva lectura. Deixo de banda els elogis que són producte de l'amistat i em centro en les consideracions que m'han fet pensar i que intento exposar: la tendència a recórrer a documents anteriors, la preocupació per les qüestions teòriques de les relacions i no centrar la meua mirada en les actituds que qualsevol cristià ha de manifestar en col·laboració amb els altres a l'interior de la comunitat eclesial. A més d'aquestes consideracions hi havia com un desig final, que parlés més el cor del bisbe des de la base de la seva experiència presbiteral i episcopal.

Intentaré seguir aquestes indicacions.

Començo per la meua preocupació i ministeri actual al si d'una petita diòcesi on el coneixement mutu es dóna amb tanta intensitat, pel nombre, per l'assistència a les activitats i per la col·laboració parroquial, que més sembla una família ben avinguda que viu l'afecte dels seus membres, s'interessa i treballa per la comunió eclesial i participa amb alegria en les diverses tasques de l'evangelització. A més d'aquest ambient familiar positiu s'ha d'assenyalar la tasca parroquial o diocesana que cada membre del Poble de Déu té encomanada. En tots els àmbits hi ha preveres, religiosos i laics que, respectant la seva pròpia personalitat i carisma, s'uneixen en l'objectiu comú de presentar l'únic rostre de Crist i donar a conèixer, o tornar a recordar, a la resta de la societat l'amor de Déu i la preocupació pel proïsme. Catequistes, visitadors de malalts, atenció primària, pastoral penitenciarària, animadors en la formació de joves i adults, cura dels aspectes materials del temple i de les celebracions, participació en els diferents moviments apostòlics, grups de pregària... són realitats eclesials que compten amb membres diversos, per la seva procedència i que, segons les seves pròpies opinions, s'enriqueixen amb la seva vida i amb el seu testimoni.

No em consten indiferències, enfrontaments o refusos a causa del seu estat eclesial i sí reconeixement i afecte per la seva labor i la funció dels altres a la pròpia comunitat. La funció del bisbe se centra en estimular la comunió i en distribuir les tasques de forma adequada cercant el bé comunitari i el servei a la resta de la societat. Cada dia demano a Déu que la meua acció no sigui un obstacle per aconseguir i potenciar aquest objectiu.

Alguns pensaran que les meves pinzellades d'una diòcesi petita no és extrapolable a la resta de l'Església universal on es donen diferències de criteri i d'actuació entre els membres de la Vida Consagrada i el col·legi episcopal o els mateixos preveres. Els mitjans de comunicació se'n fan càrrec de magnificar aquestes situacions que comporten molta mundanitat en el cor dels seus actors i de les

pròpies comunitats. S'escolten veus reclamant poder, canvis en les estructures o noves teories quan hauria de sobreeixir el servei, l'amor de família i la praxis evangèlica. A vegades resulta sorprenent la diferent percepció de la realitat eclesial en aquest cas concret quan es fan grans declaracions sobre l'autonomia humana, sobre l'accés als ministeris i sobre el poder i la llunyania de la jerarquia o quan es treballa en la pastoral concreta, colze a colze, amb els altres germans.

A un i altre cas tots necessitem desenrotllar unes actituds, activar unes virtuts i presentar unes opinions d'acord amb el sentir del Senyor. Tot això fou recordat amb insistència i a vegades amb duresa per sant Pau a les seves cartes; també l'apòstol Pere a la seva segona carta manifesta molta energia en aquelles afirmacions que ens apropen a intensificar la relació comunitària. Amb quanta claredat descriuen la funció i els diferents ministeris a favor de la comunitat. Meditem i aprenguem de les paraules dels apòstols. També ens beneficiarà la lectura dels sants pares per a situar-nos enfront dels bisbes i amb ells i els altres pastors, a fi que aquests sàpiguen atendre les necessitats de tot el poble de Déu. Al llarg dels segles posteriors els fundadors dels diferents instituts religiosos han donat proves amb la seva vida i amb els seus escrits de l'amor intens a l'Església i als seus pastors. Vulguem seguir tots els seus exemples en aquests moments quan la cultura dominant pretén oblidar Déu i relativitzar la pròpia pertinença eclesial.

Avui se'ns exigeix senzillesa, alegria i autenticitat tant en les nostres formes com en les motivacions del nostre seguiment del Senyor i en les relacions mútues. Hem d'aprofundir en la confiança dels uns amb els altres eliminant tot aguait de suspicàcia, de crítica infundada o del refús personal. Ens hem d'oblidar dels interessos propis per a valorar molt més els aliens. Hem de caminar sempre cercant la unitat dels seguidors de Crist, reconèixer l'altíssim valor del Magisteri i l'especial funció dels pastors en l'ordenació dels serveis i carismes. Per tot això necessitem el coratge evangèlic que ens permet discernir el fonamental i l'accessori en la vida cristiana. Hem de ponderar els consells evangèlics que ens ajuden al desprendiment, a la disponibilitat i a l'acceptació de les normes. Tots, d'una manera especial els pastors, hem de promoure espais i temps de pregària per escoltar la veu i aplicar la voluntat de Déu; hem de procurar la participació en els sagraments, sobretot la Penitència i l'Eucaristia, per enfortir la nostra vida de consagrats.

Acabo amb un últim consell: que tota la nostra activitat i servei vingui embolcallada per l'amor i per la comprensió de l'altre. Ni els pastors podem abandonar el ramat del Senyor i deixar de ser els mestres de la fe ni alguns consagrats poden estar dedicats a donar lliçons a tot el món des de les pantalles de la televisió.

Ciutadella de Menorca, 15 de setembre de 2014.

+Salvador Giménez Valls, bisbe de Menorca.